

Splitsing B - H - V is Belgisch en geen Vlaams probleem

Vrije tribune van Mark Grammens in de Brusselse Post

Publicatie: 20 april 2005

Wanneer men een doel nastreeft, moet men op elk moment de haalbaarheid ervan evalueren. Het heeft niet veel zin het eigen gelijk te blijven proclameren als men nalaat de juiste methode te zoeken om vooral ook gelijk te krijgen.

Van deze algemene bedenkingen uitgaande, is het thans wellicht aangewezen om een rustpauze in te lassen in de Vlaamse strijd voor de splitsing van het kiesarrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde. Ik zou hieraan het motto willen verbinden: *reculer pour mieux sauter* (een terugtrekkende beweging maken om des te beter te kunnen aanvallen).

De reden is dat de strijd voor de splitsing B-H-V verstrikt is geraakt in een kluwen van communautaire tegeneisen en partijpolitieke concurrentie. Zelfs het voortbestaan van de huidige regering, en – niet te onderschatten – de politieke toekomst van premier Verhofstadt hangen ervan af.

Het is vrijwel onmogelijk geworden om deze strijd langer te voeren op zijn eigen merites. Hij is verweven met zoveel andere, in wezen niet ter zake doende, grote en kleine vraagstukken van de politiek van alledag, dat er geen zuiver beeld over de inhoud van dit dossier meer kan worden geprojecteerd en dat Vlaanderen dreigt, op geheel andere terreinen dan de splitsing van B-H-V een onaanvaardbare, ja zelfs een ronduit domme prijs te zullen betalen.

Is de splitsing zo een prijs waard? Neen! De splitsing is geen enkele prijs waard. De splitsing is een eis die rechtstreeks voortvloeit uit de staatshervormingen van het verleden, en die staatshervormingen zullen nooit af zijn als bedoelde splitsing niet wordt doorgevoerd. Derhalve mag worden aangenomen dat de splitsing er hoedanook komt, is het vandaag niet dan morgen, desnoods overmorgen.

We wachten er nu al tientallen jaren op. Het is dus, van ons, vlaamsgezind standpunt uit beschouwd, niet dringend. We kunnen gerust nog wel een jaartje geduld hebben, en méér ook. We kunnen, als we daar de moed en volharding voor bezitten, onze tijd afwachten.

Want kijk eens aan. Vroeg of laat, en namelijk voor de parlementsverkiezingen van 2007, moet de Belgische staat de aanbeveling

van het Arbitragehof in verband met de ongrondwettelijkheid van de huidige kieskring B-H-V op een of andere manier uitvoeren.

Ook als Vlaanderen een stukje komedie zou spelen en zou doen alsof het hele zaakje ons niet meer interesseert, dan nog moet België het kiesarrondissement B-H-V afschaffen, zoniet kunnen de verkiezingen van 2007 ongeldig worden verklaard. Dit laatste is een blamage die de Belgische autoriteiten niet gauw zomaar op hun verantwoordelijkheid zullen willen nemen. Er zal dus in ieder geval iets met B-H-V gebeuren, ook al dringen wij daar niet meer op aan.

Echter, zodra we niet meer openlijk vragende partij zijn, is er geen enkele reden meer voor welke 'ruil' ook en zal heel Vlaanderen beseffen dat voor de splitsing zeker geen 'prijs' hoeft te worden betaald.

De splitsing van B-H-V is voor België een essentiële voorwaarde om voorts als rechtsstaat te worden erkend. België moet zijn eigen grondwet naleven, zoals geïnterpreteerd door het Arbitragehof. De splitsing is derhalve niet langer, of toch niet alleen, een Vlaamse eis, maar een Belgische!

Er zijn Franstaligen die dit hebben begrepen, zoals Marc Uyttendale, invloedrijk advocaat en adviseur van de PS en echtgenoot van vice-premier Onkelinx, die in Le Soir stelde dat de splitsing noodzakelijk was om definitief een streep te zetten onder het België van voor de gewestvorming, want het huidige kiesarrondissement B-H-V is met de gewestvorming in strijd.

Laten we dit signaal ernstig nemen. We hoeven alleen maar de tijd zijn werk te laten doen, en bijvoorbeeld de gemeenteraadsverkiezingen van 2006 te laten passeren, want in Brussel zullen de Franstalige partijen aan electoraal opbod doen om te zien wie het grootste pakket Franstalige veroveringen heeft weten af te dwingen in ruil voor een splitsing, waarvan die partijen ook wel weten dat ze onvermijdelijk is. (Mter Uyttendale werd niet tegengesproken.)

Laten we aan Vlaamse zijde dus een klein beetje zakelijk zijn, waar nodig ook geduldig, koelbloedig, en gedreven door de ambitie om gelijk te krijgen, in een zaak waar de Belgische logica aan onze kant staat.

Laten de Vlaamse partijen en alle andere betrokkenen dus duidelijk stellen: we geven niets, geen sikkepit, geen straat, geen faciliteit, zeker geen zogenaamd minderhedenstatuut, geen versoepeling van de taalwet, kortom niets, aan de Franstaligen in ruil voor de splitsing van B-H-V, en dit gezegd zijnde, zetten we ons in een luie zetel en wachten we met de armen gekruist af tot België niet meer anders kan dan de splitsing door te voeren.

En laten we nu de oneindig veel belangrijkere splitsing van de sociale zekerheid op de agenda zetten.

Mark Grammens

Vrije Tribune in de **Brusselse Post**
Januari/februari